

Ben Zandstra zit in zijn favoriete leren fauteuil bij het open vuur in zijn werkkamer in zijn landhuis aan de Reeuwijkse Plassen. De ruimte puilt uit van de boeken, voornamelijk Amerikaans en Nederlands. Ze staan niet alleen in de enorme overvolle houten boekenkasten, maar ook in grote stapels op zijn bureau, op de vloer en naast zijn stoel.

Ben is nonchalant gekleed. Hij draagt een wit openstaand shirt met een donkerblauw vest, een diep donkerblauwe spijkerbroek, zwarte sokken en zwarte instappers, type Andy Warhol.

Het is 31 december rond vier uur 's middags, de laatste dag van het jaar. Hij heeft zijn chauffeur en lijfwacht Gerard en zijn huishoudster zojuist tot de volgende ochtend vrijaf gegeven, om de jaarwisseling thuis te kunnen vieren. Hij stuurde zijn personeel wel vaker naar huis als hij hen zat was; bovendien hadden ze er nu uitdrukkelijk om gevraagd. Zijn huishoudster had ervoor gezorgd dat het hem aan niets ontbrak.

Oorspronkelijk wilde hij de overgang naar het nieuwe jaar in zijn appartement in New York doorbrengen, samen met zijn nieuwe, veertigjarige Amerikaanse vriendin Joyce, die hij twee maanden geleden in Chicago had ontmoet. Door allerlei zakelijke redenen was hij echter gedwongen in Nederland te blijven.

Hij vond het geen punt en hij was graag alleen.

Nieuwjaarsdag zou hij rond 11.00 uur met zijn privéjet naar Amerika vliegen.

Ben Zandstra is alleen in zijn grote huis, samen met Sam, zijn zwarte, zevenjarige labrador. Hij woont nog maar gedeeltelijk in Nederland. Het afgelopen jaar verbleef hij voornamelijk in New York, een stad die hem steeds weer nieuwe energie en inspiratie wist te geven. Hij rookt een Cubaanse sigaar en bladert, lui onderuit zittend, door de kranten van de afgelopen dagen, in het bijzonder de financiële pagina's. Hij maakt zich zorgen over Nederland, waar nog niet zo lang geleden een nieuw jongehondenkabinet is aangetreden dat het land alleen maar dieper in de al jaren durende economische crisis heeft gedrukt.

Het land wordt steeds onkundiger bestuurd, denkt hij.

Wat hem vooral irriteert is dat een economische toekomstvisie ontbreekt en Den Haag braaf achter het falende beleid van de zwaar door Duitsland gedomineerde Europese Unie aan holt. Waarom nemen ze geen voorbeeld aan de VS of Engeland, vraagt hij zich af.

Maya, zijn vierentwintigjarige, beeldschone, in Amsterdam wonende dochter heeft onverwacht aangekondigd dat ze om een uur of vijf langs zou komen. Ze heeft beloofd wat lekkere Italiaanse hapjes mee te nemen van 'haar' Amsterdamse traiteur en natuurlijk een paar oliebollen.

Ben verheugt zich zoals altijd enorm op haar komst en hoopt dat ze een paar uurtjes kan blijven. Hij denkt erover nog een halfuurtje te gaan hardlopen voordat zij komt, maar besluit uiteindelijk om thuis te blijven en alvast een fles rode wijn open te trekken.

Hij staat op, legt zijn cubaan in de zilveren asbak op zijn houten bureau en loopt naar de hoge witte deuren die uitzicht geven op de tuin en in de verte de plassen. De lucht is grijs en het regent heel licht. Het is een graad of zes buiten. Er is geen bootje op het water te bespeuren.

Het zou doodstil zijn als die stilte niet werd verstoord door het irritante geblaf van de honden van zijn burens. Ben overweegt serieus zijn jachtgeweer te pakken om er een einde aan te maken. Het is al jaren een bron van ergernis voor hem en zijn overige burens, maar de asociale eigenaar trekt zich niets van hun klachten aan.

Hij draait zich om, loopt zijn werkkamer uit, de hal in, en gaat de marmeren trap af naar zijn wijnkelder in de benedenverdieping van het met riet gedekte pand. Sam wandelt zoals altijd met hem mee.

Hij kijkt een minuut of wat rond op de houten planken en pakt uiteindelijk een margaux uit 2005. Ben drinkt bijna uitsluitend rode wijn en dan nog alleen bordeaux.

Terug in zijn kamer decanteert hij de wijn zodat de aardesmaak verdwijnt en steekt hij opnieuw het vuur in zijn inmiddels gedooft sigaar.

Hij gaat weer in zijn stoel zitten, met de rug naar de tuindeuren en werpt een ongeïnteresseerde blik op de zes tussen de boeken gepositioneerde monitoren. Elk geven ze via diverse camera's een ander beeld van zijn huis en de directe omgeving. Er is geen enkele beweging te zien. Ben haat die krenge. De camera's werken alleen echt goed bij daglicht en als

je niet uitkijkt gaan ze je leven regeren, denkt hij vaak genoeg. Hij heeft er vandaag geen zin in en schakelt de beeldschermen met een simpele druk op een knop van zijn afstandsbediening in één keer uit.

Hij bedenkt zich dat hij niet ook nog eens een uur wenst te wachten totdat de wijn perfect op dronk is, staat weer op en schenkt zichzelf een royaal glas in.

Zijn vaste telefoon op het tafeltje naast hem zoemt en hij neemt op. Slechts een zeer selecte groep mensen kent zijn geheime nummer.

‘Ja,’ zegt hij en luistert, terwijl hij zijn rechterhand door zijn licht grijzende, achterovergekamde haar haalt. Ben is ongeveer een meter negentig lang en ziet er goed uit voor zijn leeftijd, met zijn indringende ogen en markante kop. Menigeen schat hem niet ouder dan een jaar of zes-, zevenenveertig. Hij heeft een hoog voorhoofd, opvallend blauwe ogen, een rechte neus en een aanstekelijke lach die een prachtig, grotendeels gerestaureerd gebit laat zien.

Langzaam betreft zijn licht gebruide gezicht bij het horen van het nieuws. ‘Ik begrijp het,’ verzucht hij. ‘Heeft ze nog pijn gehad?’

Hij luistert zeker een minuut zonder de beller te onderbreken, neemt ondertussen een slok rode wijn en zegt dan met de nodige dramatiek in zijn stem: ‘Morgen ben ik in New York, bedankt voor uw telefoontje.’ Daarna verbreekt hij de verbinding.

Hij staat op en loopt met het glas wijn in zijn hand peinzend naar de living. Sam volgt hem. Dus ze is dood, denkt hij. Het emotioneert hem meer dan hij had verwacht.

Hij zet zijn glas op een tafeltje, pakt zijn mobiele telefoon en belt Maya. Ze is in gesprek. Hij spreekt een halve boodschap in op haar voicemail, kijkt of hij zelf nog berichten heeft en legt het toestel weer weg. Hij vergeet zijn glas mee te nemen en loopt verzonken in gedachten, starend naar de vloer en met zijn handen in zijn zakken, zijn studeerkamer weer binnen.

Na enige passen kijkt Ben instinctief en abrupt op. Hij blijft als aan de grond genageld staan.

Plotseling voelt hij zich bevangen door een verlammende angst – een angst zoals hij nog nooit eerder heeft meegemaakt. De adrenaline giert door zijn lichaam als op nog geen drie meter afstand van hem een zware

kloofbijl met een oorverdovende klap dwars door de ruiten van zijn witte tuindeuren wordt geslagen.

Sam begint hevig te blaffen, maar blijft op een veilige afstand.

Bens hart gaat enorm tekeer en hij voelt een lichte beklemming op zijn borstkas. In een flits vreest hij een hartaanval.

Maar die andere angst, die panische angst voor een gewelddadige confrontatie, overheerst. Zijn tuindeuren kraken in hun voegen onder de volgende met een hels kabaal gepaard gaande dreun van de vlijmscherpe bijl. Stukken hout en glasscherven vliegen naar binnen en hij ziet in een van de deuren een gapend gat ontstaan.

‘Vuile klootzak!’ roept een vaag bekende schorre mannenstem van achter een geel fluorescerend masker. ‘Lúúúú, ik zal je verdomme leren!’ Ben ziet nu de gestalte van de man, die de bijl hoog boven zijn hoofd tilt en naar achteren brengt. Weer valt de bijl met vernietigende kracht in de houten ruitjesdeuren.

Het is alsof Ben geen beweging meer kan maken en zijn lichaam geen enkele impuls meer krijgt vanuit zijn hersenen. Het zweet breekt hem uit, hij hapt naar adem en maant zichzelf uit alle macht tot kalmte.

Dan gaat weer de telefoon. Zijn geheime vaste nummer.

Door het oorverdovende lawaai van de zware klappen en het geblaf van zijn hond hoort Ben het nauwelijks, maar het doet zijn hersenen onmiddellijk weer functioneren en hij herkrijgt daarmee enigszins de controle over zijn lichaam. Hij realiseert zich pijnlijk dat het alarm nog niet ingeschakeld is en dat Maya elk moment kan komen. Een zogenaamde ‘overvalknop’ heeft hij altijd geweigerd en afgewimpeld als onzin.

Hij draait zich om en vlucht zijn werkkamer uit, de hal in, de witmarmeren trap op naar zijn slaapkamer, waar zijn altijd geladen jachtgeweer ligt. Sam rent luid blaffend met de staart tussen zijn benen achter hem aan, maar remt af als hij ziet dat zijn baas een misstap heeft gemaakt op de gladde tapijtbekleding van de trap en is gevallen. Ben krabbelt zo snel hij kan weer overeind, maar het zijn kostbare seconden.

De donkere eikenhouten vloer van zijn studeerkamer en de antieke Perzische tapijten liggen inmiddels bezaaid met glasscherven en versplinterd hout. Dan bezwijken de tuindeuren onder het grove geweld en breken krakend open.

Een forsgebouwde, enigszins gedrongen kerel rent met de bijl in zijn beide handen geklemd vloekend naar binnen, Zandstra achterna. Zijn masker licht bizar op.

'Kom hierrrr... lul, ik maak je kapot!' brult weer diezelfde schorre stem. Nog voor hij boven aan de trap is voelt Ben dat zijn linkerenkel in een ijzeren greep wordt genomen. Er wordt hevig en ruw aan zijn been getrokken.

Dan slaat met een doffe klap de bijl net naast zijn rechterbeen in het tapijt van de half ronddraaiende trap. Ben hoort hoe het marmer eronder kraakt en versplintert.

Hij probeert met zijn handen houvast te krijgen in de donkerrode trapbekleding, maar dat lukt niet. Zijn nagels scheuren en hij grijpt in paniek de zwarte ijzeren trapeuning. Half hangend kijkt hij doodsbang schuin over zijn schouder naar beneden en ziet tot zijn ontzetting hoe zijn belager met zijn rechterarm de levensgevaarlijke bijl opnieuw opheft om moordend uit te halen.

Dan verandert er iets in Ben. Zijn overlevingsdrang wint het van zijn angst.

Hij draait zich, half staand en half hangend aan de trapeuning, helemaal om en staart de aanvaller een volle seconde met zo'n verachting aan dat deze een moment in verwarring raakt. De man moet wel het idee hebben dat hij oog in oog staat met de duivel zelf, zo ijskoud staan Bens ogen. De opgeheven arm aarzelt.

Ben aarzelt níét. Met alle agressie en woede die in hem naar boven zijn gekomen, haalt hij uit. Hij schreeuwt iets onverstaanbaars en geeft zijn achtervolger volstrekt onverwacht een schop. Het is een ongelooflijk venijnige en welgemikte schop, schuin tegen de onderkaak.

Ben komt door deze actie pijnlijk hard op zijn stuitje terecht en ziet even sterretjes, maar houdt zich stevig vast aan de metalen spijlen van de trapeuning. Zijn belager wankelt, verliest zijn evenwicht en is gedwongen Bens enkel los te laten. Hij probeert nog zijn schoen te pakken, maar die geeft onmiddellijk mee en schiet van de voet. Dan valt de man schreeuwend van de pijn achterover de brede trap af. Hij maakt zeker twee keer een koprol en komt vervolgens met een harde smak op de marmeren vloer onder aan de trap terecht. Dan pas laat hij zijn moordwapen los, dat over de vloer de hal in klettert.

Doodstil ligt de man op zijn rug, zijn benen nog half op de traptreden.

Zijn nek vertoont een merkwaardige knik. Zijn mond staat open en hij heeft de zwarte instapschoen van Ben nog in zijn rechterhand, op zijn buik. Het masker zit nog gedeeltelijk over zijn neus en ogen.

Sam, die boven aan de trap had staan blaffen, komt omzichtig de trap af lopen en besnuffelt de man.

De telefoon is eindelijk gestopt met zoemen.

De man draagt een dikke zwarte coltrui, een donkerbruine ribbroek en zwarte paardrijlaarzen. Er sijpelt wat bloed uit zijn neus en mond op het witte marmer.

Ben komt nog trillend op zijn benen en met een pijnlijke rug behoedzaam naar beneden. Hij verliest de bewegingloos liggende figuur geen seconde uit het oog.

Het is ineens angstaanjagend stil in zijn huis en hij twijfelt of hij niet eerst zijn geweer moet gaan halen en de politie bellen. Hij krijgt echter steeds meer het vermoeden dat zijn belager wel eens zijn nek zou kunnen hebben gebroken, gezien de onnatuurlijke houding waarin het hoofd zijwaarts ligt. Bovendien wil hij nu ook zeker weten of het de persoon is waarvan hij denkt dat die het is.

Als hij tot vlak bij het slachtoffer gekomen is, aarzelt hij. Hij moet denken aan van die Amerikaanse films waarin altijd nog iets huiveringwekkends en onverwachts gebeurt als iemand al dood lijkt. Met een korte ruk trekt hij het masker van het gezicht van de onbekende en doet snel een stap naar achteren. Twee niets ziende ogen in een verbeterd gezicht staren hem wezenloos aan.

Ben Zandstra, een van de meest invloedrijke mediatycoons van Nederland en de wereld, staat voor de tweede keer die dag als aan de grond genageld.

Dit keer uit pure verbazing.

Snel grist hij zijn schoen uit de rechterhand van de man.